

עלון המשק

גבעת חיים הקיבוץ המאוחד

יום ד' ט"ו בסיוון תשכ"ז א 23.6.67
עלון 786

על אבי כי נפל-נאבל

לא השלינו עצמנו. ידענו שהמערכה תעלה לנו בקורבנות יקרים, אך כשהתחילו להופיע שמותיחם במסגרות השחורות, לא כאלמונים, כי אם בנים, אחים, בעלים ואבות, שנעקרו מקרוביהם ויקיריהם - נפערו פצעי חתום בלב ונפש ואין נחמה.

גם עלינו לא פסחה הרעה. לא רצינו להכנע לבשורה המרה - אולי נפלה פה טעוה? - נאחזנו בכל צל של תקוה, צילצלנו, שלחנו שליחים לכל עבר, אך הידיעה המרה בעינה עמדה והאמת האכזרית הכריעה בנו. נפל אבי ונעקר מקרבנו.

הרי לא מכבר אירגן וניהל את ישיבת החירום של המשק, התוה את קוי הפעולה של המוסדות, הציב את החברים שימלאו את מקום המתגייסים, דאג להמשך הפעילות המשקית, החברתית והבטחונית. אכן, איר-גון העורף - פעולתו האחרונה הייתה. בלילה שלאחר הישיבה היה כבר בין היוצאים לחזית.

בכל פינה של חדר המזכירות מוצא אני את רשימותיו על עניינים שיש לסדר, על בעיות שצריך לפתור. הכל מעיד על פעילות ומסירות ועל דאגה לכל פרט בחיינו. כל זה נפסק באמצע. קולו כאילו עוד מהדהד בין קירות הבית ובעיני רוחי רואה אני את חיובו המקריין פשטות וטוב לב.

הוא לא שש לחפקיד שהוטל עליו. העדיף להתמחות בענף בו עבד, אך לאחר שנבחר למזכיר החמסר לחפקידו בכל מאודו מבלי להפסיק את עבודתו בהודיה, אותה מילא בשעות המוקדמות של הבוקר.

לא ידע גבול בפעילותו ועל אף חלוקת הפעילות בינינו הייתה ידו בכל. בגישה ישירה וכנה פתר בעיות שהתעוררו בחברתנו.

אבי היה בין ראשי המארגנים את חוגי הנוער הבין-קיבוצי באי-זורנו והוא ראה בפעילות זו ניצנים ראשונים לאיחוד החנועה הקיבוצית. לפעילות זו הקדיש מרץ וזמן ללא סייג.

שיכלנו בן וחבר תוסס, ער ואיש עבודה עם חוש ציבורי מפותח ומבטיח. קשה לנו להתנחם ושבועתיים קשה לנחם את גולדה האם, את אחיותיו, את חברתו זמירה ושלושת ילדיו הרכינים, שהגורל כה הת-אכזר להם.

ימי החול האפורים ומועדי חג ושמחה יהיו מעתה לאורך ימים ספוגי חובה וכאב על חיינו הצעירים של אבי, שהועלו קורבן במע-רכה על קיומנו הפיזי והלאומי.

י.מ.

ביום ב' של השבוע עלינו בחמונינו לבית-הקברות הצבאי בחיפה כדי להחייחוד עם זכרו של אבי. בקול חנוק דמענות ספד לו בן-אהרן.

עלון מיוחד יוקדש לזכרו ביום השלושים.

בימים שלאחר הנצחון

הימים שלאחר הפסקת האש היו אולי הדרמטיים והמתוחים ביותר בכל משפחה בישראל, שציפו לידיעות מיקיריהם בשווח המערכה. פי כמה הורגש הדבר אצלנו, שעשרות מבנינו וחברינו לחמו ביחידות הקרביות השונות. והם, הלוחמים, עשו ככל שעלה בידם בנצלם ובהפעילם הזדמנויות נדירות כדי להתקשר עם הבית, כי היטב הבינו מה גדולה הדאגה להם. וזאת לבד מן הגלויות הרבות שהם שיגרו מאי-שם, אך אלה מסעמים שונים פיגרו להגיע, על אף אירגונו הפנסטטי של צה"ל גם בשטח זה.

והנה הם החלו להופיע, בזה אחר זה, בשעות היום והלילה, מי לשעה קלה ומי לשעות חופשה, כשהם עטורי זקן, שחורים מאבק, משמש ורוח, רזים ומיוזעים ודומה כי חוויה המלחמה נוראת ההוד נשקפת מעיניהם ומכל חזותם. קדיאות שמחה, לחיצות ידיים, טפיחות על השכם וברכות מגומגמות חרף דמע וגיל.

אך היו גם כאלה, שגורלם, מקומם ומצבם היה בלתי ידוע במשך מספר ימים. צוות חבריים, מאלה שפעלו ב"מטה החירום" לא נחו ולא שקטו, נסעו לאן שנסעו, טילפנו לכל מקור אפשרי ועד סוף השבוע היו בידינו ידיעות מוסמכות על כולם כשהם בריאים ושלמים.

בבית החולים "הדסה" בירושלים מאושפזים עדיין - יוחם גבעתי ויצחק כהן, שנפצעו בקרב על העיר העתיקה ולהם שלוחה ברכת הבית להחלמה מהירה ושלמה.

ומציק ההרהור - האם נוכל לשמוח בשמחה פורצת, עתה, כשכאב ויגון שוררים בביתנו על חברנו אבי שנפל במערכה? אכן, היגון והשמחה שני צדדים הם של חיי האדם כאשר הוא בימי שלום כבימי מלחמה. ואנו, שהמלחמה לחירות, לכבוד האדם, לעצם הזכות להח-קיים - היו ללחם חוקנו בכל הדורות - מצוים עתה לשמוח לנצחון הגואל אף כי תהומי הוא השכול של האם, הרעיה והילדים הרכים. ואם גם עמוק הוא הכאב של הכית הזה המבכה את בנו וחברו שנפל.

בימים אלה נפחתו גם המגירות ונשלפו מתוכן בהמייח-לב הגלויות הרבות ששיגרו, בנינו-חברינו מאי-שם במשך תקופת הכוננות והקרבנות. להלן מפרסמים אנו 4 גלויות מכן להוריו מתאריכים שונים ויש בון הרבה מן המרגש והמאלף - - -

24.5.67

להורים יקרים שלום רב!

זה היום השישי שאני נמצא פה ואנסה לחאר בקצרה את ההרגשה. ובכן המוראל גבוה וההרגשה הכללית היא, כי במקרה של קרב, יאמר צה"ל אח אשר כה מתבקש עתה כי יאמר. עוד אוכל לומר, כי יכולים אחם לבטוח בעם חיילים זה ואין לי שום פיקפוק, שאם יידרש - יכריע צה"ל אח צבא הרשעים והמתרברבים העומד מולו. אך יחד עם הבטחון קיים פה, יוחר מאשר בצבא סדיר, הרצון העז לסיום של שלום ולנצחון התבונה, אם כי קשה עתה להאמין בכך.

30.5.67

זה כשבועיים שהענין נמשך ואין רואים עדיין את הסוף, לכן התחלתי להסחכל קצת על הסכיבה. יש לי בוסתן קטן בקירבה המקום עם כ-5 עצי תאנה ועץ רימון אחד. כמו כן יש פה הרבה ציפורים, שאינן נמצא אצלנו.

5.6.67

זה 18 יום שיחד עם כל עם ישראל מצפה אני לבאות. ואף על פי שהעמיד די ברור לי עקב חוסר אפשרויות אחרות - יושבים אנו דרוכים על נשקנו כדי למנוע אשליות ממי שעדיין יש לו כאלה.

אישיה, כאדם שנמצא פה בין החיילים יכול אני להרגיע אתכם: מספיק להביט בפני החיילים כדי לספוג בטחון רב. כללית - ההרגשה כאן היא שאם יקרה משהו - זה יהיה מהר מאד ומוצלח מאד. ואשר לעורף - לדעתי אין מה לחשוש היות ואם תפרוץ מלחמה ידאג צה"ל שהיא תיערך בשטחי האויב.

6.6.67

כפי שאחם שומעים - צה"ל עושה חיל, אבל ראשית מחובתי להודיע לכם כי אני בריא ושלום לאחר יום ולילה של קרבנות מוצלחים וכמו שאומרים - הכנסנו להם במגיע להם... ובכלל, זה נוח להלחם כשאינן סכנה של מטוסים מעל הראש. לפי מה שאנו שומעים בחדשות - יוחר בטוח עתה בסיני מאשר בנחניה או בתל-אביב. מה נשמע בבית? אני מקוה שכאשר אחזור הביתה נטייל יחד לטול-כרם ולירושלים העתיקה.

דרך אגב, היום בדיוק 22 שנה לפלישת בנוח הכריח לאירופה...

ג. מאיר

11.6.67

שלום חבר'ה!

נמצאים אנו, בני (הכולגרי) ואני, על אחד משיאי קו הרכס התוצה את הגדה המערבית, קו שהיווה את הקיר המזרחי של ד' אמות חיינו, הקו שסיפר את ה"אי-שם-מעבר-להרים" של מקורות ילדותנו.

יפה כאן. כבסיס לתיאור נוף הארץ כאן יכול לשמש הגליל, אלא שההרים גבוהים יותר בצלע חדשה זאת של ארצנו. קוי הנוף חדים בהרבה, הצמחיה מלאה והאוויר נהדר. הכפרים, אותם הספקתי לסייר, הפתיעו ברמתם הגבוהה יחסית. הבתים בנויים אבן ירושלמית ללא צבעי הכחול-צהוב-לבן של כפרינו. הטיסות מעובדות בצורה מרשימה. עד כה חזיתי בישו-בי ההר בלבד, שרובם מוקפים עצי זית. גידולים רציניים יותר לא פגשתי. הכפר עצמו נקי למדי והניחוחות המקובלים לא מורגשים כמעט. איך ספק - הסביבה מאד מושכת, אולם באחד הימים, לקראת השקיעה, גיליתי לפתע דרך אחד הגיאיות ממרחק 50 ק"מ את קו הרקיע של תל-אביב על רקע היס המזוהב - מגדל שלום, בחי המלון ורידינג. זה היה עצום. לא פלא הוא שהם התאוו לגלוש לשם...

כעת מתחילה העבודה האפורה של המבצע ובחלק זה לא פעם נדמה לי שהייתי מוכן לקבל סיוע בריטי כלשהו... עוד לא למדנו לאכול את העניין כראוי. יש מבוכה במגעים הישירים עם התושבים, עם החשודים, עם המחפרעים. הקירבה לשלל הצבאי והאזרחי כאחד יוצרת בעיות מוסר ובעיות משמעת ממדרגה ראשונה. הסיכוי הנראה לעין, שנשמש כאן כחיל מצב לאורך זמן - לגמרי לא מעודד.

אולם כל הנ'ל דברים שוליים הם. דווקא כעת, לאחר הנצחון וערב ההכרעה בסוריה אני חש במועקה איומה. עתונים לא קראתי מאז פרוץ הקרבות, אולם מכל הצדדים מסתננות ידי-עות על חברים, מכרים ומודעים שנפלו. מקטעי השמועות על מחלך העניינים ברמה הסורית מתקבל הרושם שגיוזה זאת תהיה המיחלה של הסיבוב הנוכחי. ידועים לי הכוחות המשתתפים בקרב זה וידועים הכוחות שהקיזו דמם בכיבוש העיר העתיקה. ככל שקרב מועד גילוי הנופ-לים בקרב גדולה החרדה, שמישהו מחברינו יימצא ביניהם. ידיעות מהבית לא קיבלתי על כך וממילא יש רצון לדחות מועד זה ככל האפשר.

באחד הימים הקליטו פריסת שלום שלי הביתה. אמרתי - "לחברי גבעת-חיים מלא התפעלות ממאמצים בעורף..." איני יודע אם זה שודר, אך זו הייתה הרגשתי הכנה ביותר, בעקבות דברים שקראתי ביומן המשק.

להתראות

נ ד ב

וידידנו הגויים מה הם כותבים בימים אלה:

מלנה השורדית לסטלה וזכריה מן ה-9 ביוני.

מה גדול היום הזה. אפילו הילדים בגן משחוללים מרוב התרגשות. הם צוחקים ובוכים חליפות ואינם חדלים לדבר על המלחמה שזה עתה נסתיימה בנצחון ישראל.

ישנם פה גם מספר ילדים, שהגיעו הנה מישראל לפני כשבועיים. אני שמחה מאד שלמדתי אצלכם מעט עברית ואני יכולה לדבר עמהם.

בכל הימים האלה הרגשנו בצער את חוסר האונים שלנו לעזור לכם. כל מה שיכולנו לע-סוח הוא - לשבת ליד הרדיו ולהאזין לחדשות וכן להרהר עליכם בכל דקה משעות היום. קיוינו שלא יאונה לכם כל רע. עתה כבר בוודאי ידוע לכם אם הכל וכולם בסדר, אנא כיתבו לנו על כך.

אני מודה לכם מאד על מכתבכם. בכיחתי מאד כי ידעתי מה קשים היו הימים שעברו עלי-כם. אני כל כך אוהבת אתכם, שאינני יכולה להעלות על דעתי את המחשבה כי חפגע בכם רעה כלשהי.

שלום לכולם

באהבה ובנשיקות

שלכם - לנה

כריסטיאן משווייצריה לסכתא רוקוסניץ:

מקוה אני כי מכתבי זה יגיע אליכם במשלוח האוויר הראשון. מה שלומכם - פדוח, הרברט, הילדים וכל חברי הקיבוץ? מאז יום שני - תקוותי היחידה היא לשוב ולהתראות עם כל ידידי בגבעת-חיים כשהם בריאים ושלמים!

בדיוק עתה נחקבלה הידיעה על הפסקת האש. סכתא אהובה, אני כל כך שמח, שהייתי מוכן עתה לרקוד עמך בחודרך. הרטילי לפחות לשגר לך נשיקה במכתב.

שלום לך ישראל! נהדרים ואמיצים הם בני עמך וידידים נפלאים!

דרישה שלום לכל

שלך - כריסטיאן

(מחוך מכתבה של בלהה לבני משפחה)

קולומביה 5.6.67

היום בשעה 6.30 קיבלנו את הידיעה הראשונה לתחילת הקרבות ומאז אנו יושבים ליד הרדיו ומאזינים לחדשות מהחזית ולפי החדשות האחרונות החיילים שלנו הם נהדרים...
לומר את האמת, קשה לכתוב ברגעים כאלה משום שהלחץ בחזה מכאיב והדמעות חונקות, אולם אסור לנו לתת ביטוי לרגשות אלה בזמן כזה. צריך לדבוק את כל האומץ ולהעלות חיוך על השפתיים, אולם מחשבות כולנו עמכם ואנו מקוים שבקרוב הכל יהיה שוב כבקרוב-מותו והחיים יחזרו למסלולם הרגיל.

הישראלים שלנו פה בקשר לחזור ארצה ולהחגיגים ועכשיו מחכים להשובה. הערב פיערך בכית הכנסת תפילה למדינת ישראל. אנחנו גאים בשגריר שלנו פה, זה אדם עם ראש נהדר ועושה רבות בשביל מדינת ישראל. אנחנו כל הזמן נמצאים בשגרירות ועוזרים בכל הדרוש. כבוקר צריך היה אורי לנסוע לגייקל וחמש דקות לפני צאתו נתקבל הטלפון שפרצה פל-חמה והוא נתבקש להשאר בקטו. הלכנו לתפילה בכית הכנסת והיהודים המקומיים באו בה-מוניהם, גם דמעה ירדה בסתר. לאחר התפילה החארגנו הצעירים לשמור על השגרירות וה-קונסוליה שלנו וכן אספו תרומות גדולות. בגייקל אספו 7000 דולר וסכום דומה בקוטו.

כרגע קיבלנו את הידיעה שהעיר העתיקה בידינו וכן שמענו על האיגרת שכתב אשכול לקוסיגין. לפי הידיעות אין פניקה בין תושבי הארץ. פה פרצו מעיני כולנו דמעות שמחה לשמע הידיעה על כיבוש העיר העתיקה. למרות שאנו נמצאים במרחק אלפי קילומטרים מהמולדת היקרה שלנו ליבנותינו ורגשותינו עמכם ועם כל עם ישראל בכל רגע ורגע. כולנו פה היינו רוצים להיות בישראל ולחרום גם אנו להגנת המולדת.

ברגעים כאלה משתדלים אנו לא להרהר על הפרט אלא באופן כללי, כי ברגע שעוברים לרגשות אישיים נעשה עוד יותר, הלב נצבט והדמעות זולגות ללא מעצור. על כן תבינו לליבי שאינני מרבה לכתוב ולשאול על גורלכם כרגע אלא על גורל האומה כולה! מקוה אני שאחס יודעים שמחשבותינו ואהבתנו מלוות אחכם בכל רגע ורגע גם ללא ביטוי בקול רם. מקוה אני שהדואר פועל כסידורו ונוכל לקבל מכם ידיעה לעתים קרובות ואותו הדבר אחס מאתנו ושלא נשאר ללא ידיעה. כיתבו לנו הרבה הרבה....

מכתב ממשפחת פליישון אשר בארצות-הברית למזכירות המשק

מקרב לב מברכים אנו את חיילינו ואת כל תושבי הארץ לנצחון הגדול על שונאי ישראל. בחרדה גדולה הקשבנו לרדיו וטלביזיה על המתרחש בארץ ותודה לכל בעד החוצאות, שייכתב עליהן פרק נפלא בהסטוריה העברית.

קיבלנו שני מכתבים מדויד ומאברהם מה-31 במאי, ערב פרוץ המלחמה ומאד שמחנו לשמוע מהם בשורות טובות שהנצחון יהיה ומוכרח להיות איתנו... אנו מאד גאים על בנינו ובנותינו שהוסיפו כה הרבה להשגת הנצחון. כן ירבו בישראל. אמן! בקשתנו היא שתכתבו לנו בשורות טובות על שובם הביתה בריאים ושלמים לעבודתם הפוריה. רוצים אנו לדעת על המגוייסיים ובתוכם על בנינו היקרים דויד ואברהם. לחשובתכם המהירה אנו מחכים.

ד"ש חמה לכל חברי המשק מינוסי ומהדסה המוכנים לחזור מהר ארצה.

לסגל מידידים בצ'כיה:

מרדכי היקר,

בימים קשים אלה אנו חולים תקווה באנשים טובים ברחבי העולם כולו ומאחלים לכם שלום ואושר.

ידידיכם

איוואן והלנה

הכותבים הם זוג הסופרים מפראג, איוואן והלנה קלימה, שביקרו כאן אשתקד. הם אנשי מערכת "ליטרני נוביני", עתון האינטלגנציה הצעירה בצ'כיה, שאינה הולכת בחלם הרשמי.

להלן אחד מן הסיפורים הקבים על יחסם האנושי והאחראי של מוסדות צה"ל לכל הנמ-צא בפיקודם:

אליהו וסרמן, המשמש כנהג במרחבי סיני, ביקש במכתב שישלחו לו חרופה נגד כאב גב. הכדורים נשלחו לו במעטפה וצויין עליה - "חרופה". כ-400 ק"מ דפנו אחרי אליהו והמע-ספה נמסרה לו בדיוק יומים לאחר שנשלחה.

להורים ולאחים שלום!

זה היום הראשון שאנחנו מבליים על פני הקרקע ולא מחחחה. אחמול בשעה 4.00 בערך יצאנו מן המקלטים לאחר ששהינו בהם 6 ימים תמימים. סוף סוף נושמים אנו אויר צח ונהנים מזיוה של השמש (בתוספת גירוד מהברחשים). למען האמת ההרגשה די מזופחה. בוודאי קראתם בעתון ושמעתם בחדשות שגדות הופגזה. ההרס גדול מאד וכפי הנראה שגדות נפגעה בצורה הקשה ביותר.

הפעם הם עשו זאת בצורה יסודית הן מבחינת משך ההפגזה והן בגודל הנזקים. כמעט שלא נשאר בית ללא פגיעה; נפגעו מוסדות כמו המרפאה והמועדון, שפשוט נמחק כליל. קשה לעשות צעד מבלי לדרוך על רסיס. נפגע מאד האיזור המשקי - ברפת מחו יותר מ-20 פרות וכן כמעט כל התרנגולות. נפגעו המיבנים ונהרסו שטחים גדולים של כותנה ומטעים. בקיצור, אם אחרי ההפגזה ב-7 באפריל היה המורל בסדר ואפילו גבוה (יחסית) הרי שעתה הוא די ירוד.

חדרי סבל מפגיעה ישירה - חור בתקרה, הדברים מושלכים על הארץ ומכסה אותם אבק נורא, נפגעו גם כמובן מעט חפצים אישיים כמו ספרים, קומקום חשמלי, צנצנות והבק-בוק הכי יפה. יותר מכך איכפת לי להתחיל שוב לסדר את החדר. אבל אין ברירה, צריך להתגבר ולהמשיך לחיות כרגיל. בינתיים התחלתי לעבור לחדר באותו בניין שאני גרה בו, כל יום אעבוד קצת עד שאגמור. ישנם הרבה חברים שהנזקים אצלם הרבה יותר חמורים. אומריה, שצרת רבית חצי נחמה ולדעתי יש בזה משהו.

היום קראתם בעתון על כיבוש הרמה הסורית לאחר 6 ימי מלחמה, שריקת פגזים, טיסת אוירונים ועוד כל מיני רעשים מחרידים, עתה מקפיץ אותנו כל רעש ממקומנו. הזזת מיטה בבית ילדים אחמול גרמה לי לדפיקות לב חזקות.

מתכוננים כאן לארגן טיול של החברים ל"רמה". לחצי מן החברים לא היחה סבלנות והם הגיעו לשם בכוחות עצמם. מספרים שאם תאמר כי אתה מגדות - נוחנים לך לעלות בלי בעיות. החברה שחזרו משם הביאו כמה עזוונים, ביניהם אחד עם תעמולת זרועה נגד ישראל והשני עם צילומים של הבתים ההרוסים מההפגזה של גדות ב-7 באפריל. לפי הסיפורים היו על הרמה קרבות קשים מאד. הסורים מבוזרים בצורה לא רגילה ונלחמו כארידות. בקרבות אלה היו המון קורבנות וכשחושבים על כך אין זה מוסיף למצב הרוח שצלאו הכי ירוד למדי.

אחמול, במוצאי שבת, לאחר שעלינו מן המקלטים התאספנו בחדר האוכל. העייפות היחה כה גדולה שקשה היה לשמוח. חיים טרפול הגיע הנה, סיפר צ'יזבטים וזה יחד עם האקורדיוניסט שיפר קצת את המצב אך אי אפשר להשוות מסיבה זו למסיבה שקיימנו לאחר השביעי באפריל.

זה היום הראשון מאז המלחמה, שהדואר כאן סדיר ואם לא הגיעו מכתבים למרות ששלחתם הרי הסיבה בדואר. אני נורא חרדה לדעת מהנעשה בבית ומקוה שהכל בסדר. למה אינכם כותבים?

היום התחילו להגיע הנה משלחות שהופיעו גם לפני חודשיים. אור יש רק בבחי היל-דיים ובחדר האוכל. מים קרים יש בכל המשק. זהו זה בערך. יש עוד הרבה מה לספר, לא בכל יום עוברים מלחמה כזו...

בינתיים אסתפק בזאת ועד שנחראה היו שלום. יתכן ויקח קצת זמן עד שאוכל להגיע הביתה. יש המון עבודה במשק וכמעט כולם רוצים לנסוע ולהתאורר. אני מקוה שאחם לא מודאגים יתר על המידה. גם מזה נתאושש בעוד יום יומיים.

שלום ולהתראות

ד ל י ה

היחה זו שעתם...

היחה זו שעתם של הבנים בכיחות הגבוהות. יכולת לראותם בשעת ה"סידור" בחדר-האוכל, יושבים ליד השולחנות - קבוצות קבוצות - לפי ענפי המשק החקלאי, כשהם מתכוננים את העבודה ליום החרת - השקיה, עיבוד, הדברה ובעיקר - קליטת כוחות העזר הרבים שהגיעו למשק. רציניים, אחראיים, שקטים מן הרגיל ביצעו את כל העבודה וכשחזרו רכזו הע-נפים מן המערכה - והנה כלום לא נפגע: הכוחנה מעושבת, שטחי השלחין מושקים, המטע מסופל ומעובד.

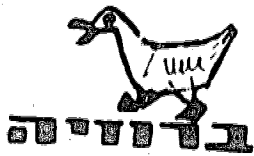
היחה זו שעתן של החברות והבנות, במיוחד בענפי החי באירגון ובניהול, ובאחריות על העבודה המקצועית; בענפי השדה באירגון העבודות ההמוניות.

היחה זו שעתם של ההורים, הסבאים והסבתות, שהבליגו על חרדתם הם ועמדו לצד הבנות בשעות אחרי הצהרים והערב הארוכות. בשעות הצפיה לידיעה, לדרישת שלום, לסימן חיים כלשהו. הם העניקו לנכדים בית שוקק חים, עליז ושליו, שלא ירגישו הם את המחחחה...

היחה זו שעתה של המשפחה הגדולה בגילוייה היפים ביותר.

לילך

גם עמודים אלה אינם עוד שיבה ל"ימי חולין ושיגרה". קשר אמיץ בינו לבין מה שזה עתה עבר עלינו. הידיעות בו לוקטו במקוטע ובאקראי והן נאמן לימי החירום. ואף כי טוב הומה בערבים חדר האוכל מחברים צעירים והדיונים בצוותות העבודה טוב מנהלים על ידי רכזי הענפים הקבועים, הרי שהם "טרם התארגנו" כדבריהם והאינפורמציה המעודכנת והשוטפת תבוא בעלונים הבאים.

החלטות

החלטות

1. לקיים אסיפה מסכמת לחקופת החירום, בה יינתן ביטוי לעמידתם המופתית של היל- וחברת הנוער. ישתתפו באסיפה החל מבני כיתה ט' ובני חברת הנוער.
2. לקיים את חג עלייתם לחברות של בני כיתה י' ב-30 ביוני או ב-7 ביולי.
3. מסיבת הנצחון תשולב בחג ה-35 לעלייתנו על הקרקע.
4. הוחלט להחזיר לעבודה את הצבעים והנגרים הערבים מנצרת.

לאחר שנקראו כל הבנים שעבדו בענף נותרו בו רק הבנות. עזר להן, בכל הנוגע להיווק יצחק מ. ומספר נערים מחברת הנוער. כמובן שאח הטיפוליים בבתי האימון ובפיטום עשו הבנות, אך כל העבודה הקשה הוטלה על כתפיהן הצעירות של הבנים. הצטרף אליהם גם צבי אגמי, שכבר פעם עבד בענף, והדריך את הבנים מבחינה אירגון-ניח וביצועית.

הבעיה שעמדה בפני הענף בראשית תקופת החירום היתה חוסר רזרבה של חערובת, שכידוע אפשר להחזיקה במשך שבועיים בלבד (אחר כך היא נעשית רעלית). אמנם ה"אמבר" קילק מלאי של חערובת, אך לא היה היכן לאחסנה והיינו צריכים להובילה בטרקטור שלנו פעמיים שלוש בשבוע. עבודה הפריקה היתה עתה מאד מאומצת והנערים בעזרת שני אורחים אחרים (לגיון) צריכים היו לפרוק כל פעם כמה מאות שקים. כל הכבוד להם!

דאגנו גם לחביות מים ליד כל סככה ומיבנה ולמלאי של תרופות מחשש פן תפרוץ מגיפה.

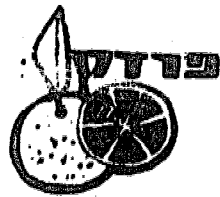
לאחר פרוץ הקרבות חשבנו כי בשל ההאפלה בסככות של המטילות תפסק לחלוטין ההסלה, אולם כיוון שלילות אלה היו מעטים והיום ארוך המשיכו המטילות להסיל...

עתה, כשכל זה מאחורינו יכולים אנו לציין בסיפוק, שלעומת המצב במשקים אחרים, מצב הענף שלנו בהחלט מניח את הדעת וקודם כל מן הבחינה התכנונית.

מטעמים מובנים אין עתה שוק לברווזים, הצבא אוכל שימורים והאוכלוסיה האזרחית לא נהחה בימים אלה למוחרות. יתכן גם שהיו משקים אשר הוציאו לשוק את המטילות. מכל מקום בעית השוק היא ארצית.

אנו שמחים לשוכם של חברינו לענף - גיורא מ. משה קל. אליהו חיים. חזר גם גלעד, אך למרבה הצער הוא חלה מיד ועתה הוא נמצא בכיתה-החולים ואנו מאחלים לו החלמה מהירה.

יהודה ג. - מרכז הענף - ישוב כפי הנראה בתאריך מאוחר יותר ואין יודע מתי.

עקב הגידולים הצטמצם צורת הפרדס למי-נימום ולכן הוזנחו העבודות העונתיות והתרכזנו על השקיה והשמדת העשביה בלבד כדי לשמור על יכול השנה ואמנם הצלחנו בזה. ביתר חומרה עומדת עתה בעית הגידום היבש, שתורו מגיע לכל חלקה מבורגת אחרי שנתיים. איחור או דחיה של עבודה זו עולה כבריאות העצים ובאריכות ימיהם, במיוחד המדובר הוא בחלקות הנגועות במל סקו (קמלון לימון) או בדיפלודיה - פטריה החיה על רקמה מתה ומחפשטת אל תוך הענפים הבריאים ומייבשת אותם. היות ואיחרנו, מצוים אנו למלא אחרי תוכנית הגידום, ברור שזה חל בעונה בוערת בכמה ענפים, אבל אם לא נרצה שהפרדס יסבול בשנים הבאות כפי שסבל מן המלחמות הקודמות שומה עלינו להגדיל מיד את צורת הגוזמים.

זכריה

א ב י ש עבד עמנו שנים לא ישרב...
כאב וצער עומדים אנו על קברו הרענן.

ת.ה.

הדואר בימי חירום

כבר בימים הראשונים של הגיוס למילואים הורגש הדבר בפינה הקטנה של הדואר. ראשית כל התחילו החברים להודיע למוזמנים על ביטול חגיגת הבר-מצוה, שעמדה להתקיים באותם הימים. ובהגיע המכתבים הראשונים מן המגויסים התחיל הזרם הבלתי פוסק של מכתבים וחבילות מכל צורה, גודל ומשקל (לחיי אחד נשלחה חבילה שמשקלה על 8 ק"ג). וכפי שאומר השיר: "אני והסכתא (גבריאלי) ישבנו בצוהתא" והדבקנו בולים ושקלנו חבילות ומחצני שק שאנו שולחים מדי יום כרגיל - גדל המשלוח לשניים שלושה שקים ואף לארבעה. והתעוררו קשיי תחבורה בהובלתם. מאחר ורבים מנהגי "אגד" גויסו נאלץ גרשון לנסוע למקומות נוספים ולא נכנס למשק עם הדואר בשעה 11.00 והיה עלי ללכת לכביש להביא והוא לא חמיד הגיע בזמן הקבוע.

עם בואי לדואר כבר חיכו חברים מהמזכירות וכל מי שנודמן באותה שעה בסביבה היו נוכחים בשעת המיון. עדיפות ראשונה היתה למכתבים הנושאים את המשולש הצבאי של צה"ל ואם היה ביניהם מכתב מחייל, שמשפחתו היתה מודאגת, מיד התנדב אחד מהנוכחים למוסרו לתעודתו. בחדר-האוכל חיכו אמהות ורעיות והמכתבים עם הגלויות ממש נחטפו מידי ולבי לבי היה עם אלה שחזרו מאוכזבים בידיים ריקות.

את הדואר אחה"צ הביא לכביש פנחס ב. שהוביל את השקים בטרקטור הקטן של הצבא. רגות הילדים. אי אפשר היה מבחינה בטחונית וגם בשל כובד השקים לשלוח ילדים מכיתה ו' כפי שזה נעשה כרגיל.

בכל ימי המערכה השתדלנו שכל מכתב המגיע מחייל יימסר מיד למשפחה וכל מכתב לחייל יצא בו ביום לתעודתו.

המלחמה נסתיימה (אף כי היא מתנהלת עתה במישור אחר). חלק מחברינו השתחררו וחזרו הביתה והיתר, כמעט כולם, ביקרו כבר בבית. החיים מתחילים להכנס למסלולם הרגיל וכן העבודה בדואר. חבילות רבות, שנשלחו בזמן האחרון, כשהחילים נדרו מחזית לחזית, חזרו (כל הכבוד לדואר הצבאי!) וזרם בלתי פוסק של מכתבים עם חשובה משולמת מגיע מחוץ-לארץ מקרובים וידידים. אך עוד היום אפשר לומר בבטחון, שהסתורה המבוקשת ביותר במשק היא עתה - גלויות ואגרות אויר.

לאה

ממש זה עתה הגיעה קבוצה בה 15 צעירים וצעירות - יהודים מדרום אפריקה (ביניהם 4 זוגות נשואים).

הנדע להעריך כראוי את המחת שהעם היהודי משגר לנו מקצוי חבל ולהעניק להם חחושה של בית ומולדת שיש לחיות וליצור בה?

עם פרוץ הקרבות שוחקה, כמוכז, כל מלאכת הכנייה וכל בעלי המקצוע וקבלני המשנה הח-פזרו. עתה מתחיל מפעל הכנייה להתארגן מחדש ומנסה להתגבר על הקשיים העצומים שיסנם בהובלת חומרי בנייה. עקב כל אלה עומדים הבנינים שלנו זה מספר שבועות בשלב סיום ומחכים...

בישיבת המזכירות הוחלט להחזיר לעבודה את הצבעים ואת הנגר מנצרת; השבוע הופיע גם מרכז האיזור ויש להניח שחוך שבוע ימים תיכנס עבודת הכנייה למסלולה וחוך שבועות מספר תסתיים העבודה.

הקשיים שמניחי לעיל אורים גם לגבי חיכוך בנייתן של 16 יחידות שיכון חדש וכן תיכוננו של גן הילדים. מחלקת התיכונן של הקיבוץ אף היא מתארגנת עתה, אך טרם ידוע לנו מהי ניגש לבנייה החדשה. מתקבל על הדעת, שחלק מהפועלים המקצועיים יוצבו במקומות אחרים, חשובים יותר, באשר סבלו מהפגזות קשות.

קיווננו, שהעברות בכייה-הספר לא תהיינה השנה כרוכות בקשיים רבים ונתבדונו. טרם חזר מן השירות הצבע שלנו ונראה שרק במאמצים רבים נוכל לבצע את העברות. מה גם שעיתויין חל בזמן העברות לשיכון החדש.

צבעות שאינה קשורה בהעברות לא נוכל לבצע בחודשים הקרובים.

חנן

חטיבות עזרה לעבודה:

בשבוע שעבר שהו אצלנו 30 גדנעים מגבעתיים, שבאו אלינו עם הסמלת הנחמדה חנה. השבוע חזרה חנה אלינו עם קבוצת גדנעים אחרת. הם עבדו ועובדים בכוחנה ובמטעים.

הגיעו 4 בנות וכן, הסנוניות הראשונות של צעירים יהודים מתנדבים מאנגליה.

במפתיע הגיעה עתה גם קבוצה בניים יהודים מתנדבים מגרמניה. הם ישארו אצלנו 3 חודשים. האחראים לקליטתם רואים כמשימתם להתמסר במיוחד לקבוצה זו. יחכן ויינתנו להם שיעורי עברית. גם החברים מתבקשים לקרובם ולטפח יחסים עמם.

עלון המשק האחרון חורגם לאנגליה ע"י יעקב הסינג ונשלח לידידינו בני עדת הלגיון שהיו אצלנו בשנים האחרונות.

שבת פיפה